

#ULAND

JUNI 2019

MIGRATION

DANSKE LÆRLINGE:

Vildt at de rejser ud

NEPALESER I JORDAN:

Efterlader 3-årig datter

ARBEJDERE I KLEMME:

*Fagbevægelsen
skaffede pas tilbage*

AT REJSE ER AT OVERLEVE

MIGRANTARBEJDER. Ordet dækker over et menneske, som flytter – midlertidigt eller for altid – fra sin hjemstavn til et andet sted for at søge det, som er noget af det mest grundlæggende for os alle: et arbejde, så man kan få brød på bordet og forsørge sin familie.

Millioner af mennesker rejser fra udviklingslandene, fordi de ikke kan finde arbejde, eller fordi arbejdet er så dårligt og ringe betalt, at de nærmest ingen fremtidsudsigter har. Udviklingslande har ofte stor ulighed, fattigdom, uretfærdighed og mangler ordentlig skolegang, sundsvæsen og sociale sikkerhedsnet, som vi kender fra Danmark.

Derfor kan det virke tiltrækkende at arbejde i et andet land – måske i årevis, uden mulighed for at se familien. Måske tjener migrantarbejderne flere penge i det land, som modtager dem, men de er helt alene, nogle gange med usle arbejdsforhold og i risiko for at blive misbrugt eller snydt – uden nogle steder at henvende sig, når de bliver behandlet dårligt.

Migrantarbejdere er tit upopulære, fordi de kan medvirke til social dumping. De er ofte parate til at arbejde for lavere løn i mange timer i træk med dårligere arbejdsvilkår. De er uorganiserede og kender ikke til sprog og kultur i det land, de er kommet til. Det betyder at de trykker løn- og arbejdsforhold i forhold til modtagerlandets egne arbejdstagere.

På den anden side, så sørger migrantarbejdere i mange lande for, at en lang række funktioner bliver udført, som landets egne indbyggere ikke kan eller vil tage sig af. På den måde kan de bidrage til både velfærd og vækst. Men kun hvis de er ansatte på de samme betingelser som landets egne arbejdere i tilsvarende funktioner.

Arbejderne i forskellige lande skal ikke konkurrere med hinanden på løn- og arbejdsvilkår.

Derfor kæmper fagbevægelsen for ordentlige vilkår i alle lande – og derfor samarbejder fagbevægelsen på tværs af verdensdele for at sikre migrantarbejdernes rettigheder.

I dette blad kan du møde nogle migrantarbejdere, som fortæller om hvorfor de rejser, om deres håb og drømme og hvordan tilværelsen som migrant er – og om årsagerne bag arbejdsmigration.

God læselyst!

Bente Sorgenfrey

Næstformand for Fagbevægelsens Hovedorganisation-FH

Formand for Ulandssekretariatet

Ulandssekretariatet er den danske fagbevægelses udviklings- og bistandsorganisation. Vi samarbejder med fagbevægelsen i Asien, Latinamerika, Afrika og Mellemøsten for at fremme demokrati og rettigheder, forbedre arbejdsmiljø, styrke arbejdsmarkedet og bekæmpe fattigdom.

PÅ FORSIDEN

Asmita Pariyar rejser fra Nepal til Jordan. Hun forventer at kunne tjene penge nok til at give hendes datter en god skolegang. Læs mere side 8-9.

SCAN KODEN

Hvad er Ulandssekretariatet – og hvad arbejder vi for? Scan koden og se en 3 minutters film om os.

INDHOLD

- 3 Hvad er en migrant?
- 4 Det mindste af to onder
- 6 Den tragiske statistik
- 8 Efterlader familien for job i Jordan
- 10 Fagbevægelsen skaffede passet tilbage
- 14 Her kan migranterne få hjælp
- 15 Udnyttelse skal stoppes
- 16 FN's migrationspagt styrker international solidaritet
- 18 Venezuelas krise ryster nabolandet

UDGIVER: Ulandssekretariatet, Islands Brygge 32D, 2300 Kbh.S
TELEFON: 33 73 74 40
E-MAIL: mail@dtda.dk, www.ulandssekretariatet.dk
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Mads Bugge Madsen
REDAKTION: Jacob Rosdahl (redaktør), Søren Bjerregaard
GRAFISK TILRETTELÆGGELSE: Sanne Støvelbæk 1:60
TRYK: KLS Oplag: 8.000
#Uland er produceret med støtte fra Danida, EU og CISU (Civilsamfund i udvikling)
ISSN 2246-7343

UDENRIGSMINISTERIET
DANIDA

Denne publikation er produceret med økonomisk støtte fra den Europæiske Union. Afsenderen af denne publikation er alene ansvarlig for indholdet. Det afspejler på ingen måde EUs holdning

HVAD ER EN MIGRANT?

TEKST: JACOB ROSDAHL • FOTO: NIRANJAN SHRESTHA

Migration sker, når en gruppe mennesker – migranterne – flytter sig fra et sted til et andet – ofte på grund af omstændigheder, som de ikke selv er herre over. Ordet arbejdsmigration betyder, at mennesker flytter derhen, hvor der er arbejde at søge. De – migranterne – er altså ikke flygtninge, der fordrives på grund af krig, hungersnød eller katastrofer. De rejser væk for at søge lykken i et fremmed land. Man skelner mellem regulære og irregulære migranter, og irregulære migranter er dem, der søger mod et andet land uden at have fået lov til at opholde sig eller arbejde der.

164 MILLIONER

Ifølge FN's arbejdsorganisation, ILO, findes der 164 millioner arbejdsmigranter på verdensplan – en kæmpe arbejdsstyrke. Mange af dem kommer fra udviklingslande, hvor der er mangel på både uddannelse og jobs.

Uden en indkomst kan man heller ikke betale for lægebesøg eller for, at ens børn kan få en ordentlig skolegang.

3.523.000.000.000 KRONER

Migranterne sender penge tilbage til deres hjemlande – mange penge. I 2018 sendte verdens migranter 3,5 billioner kroner tilbage. Det kaldes remitter, og pengene bidrager til hjemlandenes økonomi. For den enkelte familie er det naturligvis godt at få flere penge, men samfundsøkonomisk kan det være et problem. Forklaringen er, at remitterne ikke bliver investeret og dermed er de ikke med til at skabe vækst, der generelt kan forbedre forholdene i udviklingslandene.

BETALER DYRT FOR AT BLIVE SLAVE

Mange migranthistorier ender lykkeligt, men der er alt for mange undtagelser. Ofte har migranten stiftet gæld for at betale mange tusinde kroner til en mellemmand,

som kan skaffe jobbet i modtagerlandet. Og migrantarbejderne arbejder ofte mange timer uden ordentlige løn- og arbejdsvilkår. Mange bor sammen med andre migranter under små og beskidte forhold. I visse lande får migranten inddraget passet af arbejdsgiveren og arbejder under slaveliggende forhold.

HVAD GØR FAGBEVÆGELSEN?

Fagbevægelsen i afsenderlande prøver at hjælpe migranter med at skrive kontrakter, der garanterer ordentlige vilkår. Man arbejder også for at afskaffe mellemhandlerne. I modtagerlandene prøver fagbevægelsen at skaffe ordentlige løn- og arbejdsvilkår for alle arbejdere, og nogle steder er der centre, hvor migrantarbejdere kan henvende sig, hvis arbejdsgiveren overtræder deres rettigheder. Grundlæggende prøver fagbevægelsen at organisere arbejderne, så de kan stå sammen og kræve bedre vilkår. 🐦

DET MINDSTE AF TO ONDER

Hver dag rejser over 1.000 nepalesere til udlandet for at arbejde og sende penge hjem til deres familier. For mange handler at rejse ikke om at leve, men om at overleve.

TEKST: HENRIK LOMHOLT RASMUSSEN • FOTO: RENAUD PHILIPPE

Det fandt fire danske håndværkerlæringe hurtigt ud af, da de i marts tog hul på deres praktik på to byggepladser i Nepals hovedstad, Kathmandu. De mødte Manoj Kumar Magar, som snart migrerer til Mellemøsten. Hans barske historie gav danskerne stof til eftertanke: De fik alle fire chancen for at komme til Nepal gennem deres fagforbund og Ulandssekretariatet. Det blev en kæmpe oplevelse med mange stærke indtryk. Et af dem har været at høre en af deres nepalesiske kollegers – Manoj Kumar Magar – historie.

"For 10 år siden rejste han som 19-årig, uden uddannelse, forsikring eller kendskab til fremmedsprog, alene til Saudi-Arabien for at arbejde og tjene penge, som han sendte

hjem til sin fattige familie i en bjerglandsby i Nepal," siger Christian Leegaard Nicolajsen.

Christian er til daglig i lære som smed hos Houe Smed & VVS i Lemvig. For tiden arbejder han som svejser i et tolv etagers kontorbyggeri i Kathmandu side om side med Manoj Kumar Magar.

"Det er vildt at tænke på. Jeg, der er 18 år, kunne ikke forestille mig at skulle gøre det samme. Men jeg har jo også haft en tryk opvækst i et rigt land som Danmark," fortsætter Christian Leegaard Nicolajsen.

I en pause fra arbejdet mødes den i dag 29-årige nepaleser med den danske kvartet – Christian Leegaard Nicolajsen, smedelær-

ling Jonas Thesbjerg samt VVS-eleverne Jonas Dybvad Nielsen og Patrick Denbak – for at fortælle sin historie. Efter at være gået ud af 8. klasse hjalp Manoj Kumar Magar til i sine forældres landbrug, der kun lige gav til dagen og vejen. Flere fra lokalområdet var migreret og sendte penge hjem til deres familier i Nepal, og Manoj Kumar Magar besluttede sig for at gøre det samme.

LØNNEN LOKKER

Til rejsen lånte han og forældrene 6.000 kroner til 36 procent i rente af en rig mand i landsbyen. En lokal rekrutteringsagent sendte Manoj Kumar Magar til Kathmandu, hvor han fik et pas, fløj til Saudi-Arabien og blev ansat på en byggeplads. Derved fulgte han 12 procent af Nepals indbyggere, der i

Manoj Kumar Magar
Bygningsarbejder

de seneste ti år er rejst ud af landet. "Det er svært at forstå, at så mange migrerer, når man kommer fra Danmark, hvor der er mange vellønnede job og muligheder. Pengene, migranterne sender hjem, hjælper selvfølgelig hver enkelt familie, men samtidig forsvinder en masse arbejdskraft ud af Nepal, hvor der ellers er nok at lave. Eksempelvis er mange huse i forfald, og vejene er elendige – selv herinde i det centrale Kathmandu. Problemet er vel, at lønnen i Nepal er så lav, at det er svært at klare sig for den. Så er der mere fornuft i at migrere," konstaterer Jonas Thesbjerg.

Manoj Kumar Magar nikker.

"I Saudi-Arabien var min månedsløn 3.000 kroner (om måneden). Det er næsten dob-

belt så meget i forhold til lønnen i Nepal. Desuden lærte jeg at svejse. Den kvalifikation berettiger mig til en højere indtægt. Pengene, jeg tjente, finansierede reparationen af vores hus, der blev slemt skadet under jordskælvet i Nepal i 2015."

KENDER IKKE SINE BØRN

Den nepalesiske arbejder ved, hvad han taler om. Han har nemlig arbejdet i Mellemøsten tre gange af et par års varighed. Og når chancen byder sig, skal han af sted igen: "Rejsepapirerne er klar. Mit job på byggepladsen her i Kathmandu er kun midlertidigt," understreger Manoj Kumar Magar.

Under de mange ophold på Den Arabiske Halvø har han haft tid til at blive gift og få to

“Det er svært at forstå, at så mange migrerer, når man kommer fra Danmark, hvor der er mange vellønnede job og muligheder.

*Jonas Thesbjerg,
smedelærning*

børn, der nu er seks og otte år. Oplysningen får Christian Leegaard Nicolajsen til at rynke brynene:

"Han kender vel dårligt sin kone og sine børn. At gå glip af deres opvækst er en høj pris at betale for at tjene penge."

Det udløser et skævt smil fra Manoj Kumar Magar: "Jeg taler tit med min hustru og børnene i telefonen og ser dem på skærmen. Men det er rigtigt, at vi ikke kender hinanden særlig godt. Det er selvfølgelig hårdt. Til gengæld er der råd til, at de får nok at spise hver dag, får nyt tøj, går i skole og kan komme til lægen, hvis det er nødvendigt. Var jeg blevet i landsbyen, havde det ikke været muligt. Ved at migrere valgte jeg det mindste af to onder."

Manoj Kumar Magar sparer op til sin egen virksomhed

De fire danske lærlinge arbejdede sammen med nepalesiske kolleger

NÅR DRØM BLIVER TIL DØD

Det kan være livsfarligt at være migrant

I følge fagbevægelsens internationale sammenslutning, ITUC, sendes tre-fire lig af nepalesiske migranter dagligt hjem til Kathmandus lufthavn. Blandt de hyppigste dødsårsager er arbejdsulykker, trafikuheld eller kvælning i overfyldte, trange rum, fordi op til 15-20 migrantarbejdere sover sammen. Den tragiske statistik får den danske smedelærling Jonas Thesbjerg til at ryste på hovedet:

"Det er chokerende, at man udsætter sine medarbejdere for den slags risici. Men

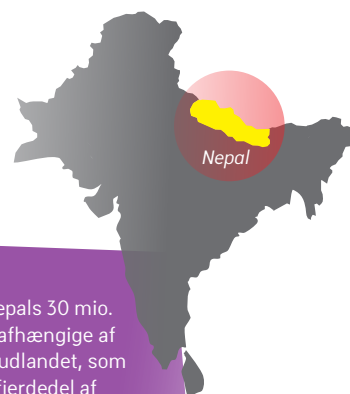
det er en af følgerne, når der er frit spil for arbejdsgiverne over for migranter uden rettigheder."

Manoj Kumar Magar er ikke blind for farerne: "Under mine ophold i Saudi-Arabien og Dubai har jeg hørt om ulykker og om folk, der aldrig vågnede op af deres søvn. Men jeg klarer det, for vi bor gratis på byggepladsen. Og jo færre udgifter jeg har, desto mere kan jeg sende hjem."

Efter tre ture fra Nepal til Mellemøsten og

tilbage igen, er Manoj Kumar Magar ved at være færdig med at være migrantarbejder. "Om nogle år vil jeg slå mig ned min familie og bruge nogle af de opsparede penge på at etablere en lille håndværkervirksomhed," siger han – og håber på bedre tider i Nepal, så færre føler sig nødsaget til at gå i hans fodspor:

"Jeg vil ikke råde andre til at tage af sted. Man får for lidt ud af anstrengelserne, og det er hårdt at være adskilt fra sin familie så længe." 🐦

FAKTA

Halvdelen af Nepals 30 mio. indbyggere er afhængige af overførsler fra udlandet, som udgør over en fjerdedel af den fattige nations indkomst. Overførslerne giver mange mennesker et tiltrængt løft, men bringer ikke investeringer med sig, som kan sætte gang i økonomien.

Der var også tid til lidt sightseeing i Nepal. Christian Leegaard Nicolajsen og Jonas Thesbjerg, er begge i lære som multimedie samt VVS-eleverne Jonas Dybvad Nielsen og Patrick Denbak.

EFTERLADER FAMILIEN FOR JOB I JORDAN

3-årige Trinkel fra Nepal har ikke helt forstået, hvorfor hendes mor krammer hende mere end normalt. Og hvorfor de fleste familiemedlemmer har våde øjne.

TEKST: BUDDHI ACHARYA OG SØREN BJERREGAARD JEPSEN • FOTO: NIRANJAN SHRESTHA

Den voksne virkelighed er, at moderen, Asmita Pariyar, er på vej til Jordan, hvor hun skal arbejde de næste tre år, og at hun faktisk gør det for sin datters skyld:

"Hvis Trinkel bliver syg, har vi ikke råd til ordentlig behandling, og når hun skal i skole, har vi ikke råd til ordentlig undervisning. Mens jeg arbejder i Jordan kan jeg spare op og sende penge hjem, så vi kan sikre vores datter en ordentlig fremtid. Det er derfor, jeg gør det," fortæller 23-årige Asmita Pariyar.

Ud over Trinkel tog Asmita sin mor og sin mand med den 400 kilometer lange rejse fra hjembyen Dharan i det østlige Nepal til hovedstaden Kathmandu, hvor de nu er nået frem til lufthavnen. Om få timer sætter hun sig ind i flyet for at starte et nyt liv:

"Jeg kommer først og fremmest til at savne min datter. Jeg har stort set været sammen med hende hver dag siden hun blev født. Hun får svært ved at forstå, hvorfor jeg ikke er der."

IKKE HELT ALENE

Asmitas rejser til Jordan sammen med otte andre kvinder, der alle skal starte på den samme fabrik.

"Vi har mødt hinanden via det rekrutteringsbureau, som også har skaffet os arbejdstilbud, job på en tekstilfabrik og et hostel, hvor vi skal bo. Vi er allerede næsten en lille familie, og jeg er sikker på, at vi nok skal få det godt," fortsætter hun.

I Nepal har Asmita sagt farvel til et job som rengøringsassistent på et hotel. I Jordan skal hun arbejde på kontoret for kvalitetskontrol på en tekstilfabrik, og det glæder hun sig til:

"Jeg får et job, hvor jeg kan bruge det, jeg lærte under min uddannelse. Det skete ikke i Nepal. Men det er først og fremmest lønnen, der er flere gange højere end i Nepal, der gør at jeg tager springet."

"I Jordan virker det til, at der er styr på tingene. Der er faste arbejdstider, og de opfordrer

os ligefrem til at være aktive i fagforeningen. Det lover godt," fortsætter hun.

Også Asmitas mand er på vej til at migrere, og han har travlt:

"Jeg har job på en bar her i Nepal, og det er absolut ikke et drømmejob. Nu hvor min kone migrerer, gælder det om, at jeg også kommer afsted. Jeg har søgt job i Qatar og regner med at rejse om seks måneder," fortæller 25-årige Anil. Han sidder med datteren Trinkel i skødet. Hun smiler og virker tryk:

"Jeg efterlader hende hos min mor. Det er hårdt, men det skal nok gå. Når vi begge to kommer tilbage, kan vi købe en bolig, og vi har sparet op. Vi får det meget bedre end i dag, hvor vi bruger så mange penge på husleje, at vi skal låne penge til mad, hvis der for eksempel har været en hospitalsregning, fortæller han. 🐦

FAKTA

Cirka halvdelen af Nepals befolkning er afhængig af overførsler fra udlandet.

I 2017 modtog Nepal penge fra migranter for cirka 40 milliarder kroner – 25 procent af landets BNP. Det er det fjerdestørste tal for noget land i Verden.

Ashmita Pariyar siger farvel til familien i Kathmandu lufthavn

Nu hvor min kone migrerer, gælder det om, at jeg også kommer afsted. Jeg har søgt job i Qatar og regner med at rejse om seks måneder," fortæller 25-årige Anil, Asmitas mand.

Som titusindvis af unge kvinder
fra asiatiske lande som Sri Lanka,
Nepal og Bangladesh var Sriyani
Malkanyha rejst til Jordan for at
tjene penge til sin familie i Sri Lanka.

FAGBEVÆGELSEN SKAFFEDE PASSET TILBAGE

Kvinderne er fra Nepal og arbejder på en tekstilfabrik nær hovedstaden Amman. De venter på et møde på fabrikkens fagforeningskontor.

TEKST: HENRIK LOMHOLT RASMUSSEN • FOTO: AY TUNÇ AKAD

Den løn, hun var blevet stillet i udsigt af en rekrutteringsagent i Sri Lanka, fik hun ikke meget af som hushjælp i Amman. Derimod var der rigeligt med nedværdigelser, psykisk og fysisk vold og lange arbejdsdage uden pauser. Derfor stak hun af efter et par måneder:

"Kvinden i hjemmet drak meget, gik ofte i byen, kom fuld hjem og slog mig. Nogle gange skulle jeg med på hendes byture sammen med hendes to små børn, og selv om vi først var hjemme sent om natten, skulle jeg op klokken seks næste morgen. Jeg fik ikke ret meget at spise og sov på en måtte i et rum uden vinduer i kælderen. Manden blandede sig ikke i noget, men tog mit pas," siger Sriyani Malkanyha.

Efter tre måneder med krænkelser og hårdt

arbejde havde hun fået nok og flygtede. Sriyani Malkanyha ringede til en anden srilankansk kvinde, hun havde mødt i Amman, og fik lov til bo hos hende. Efter et par uger blev Sriyani Malkanyha anholdt af en betjent på et marked på grund af sine manglende papirer og kom med på den lokale politistation. Herfra blev hun udleveret til sin arbejdsgiver, som altså ikke ville vide af hende, men i stedet solgte hende videre.

HYPPIG OG TRIST HISTORIE

"Den form for slavehandel ser vi desværre ofte. Sælgeren vil have nogle af de penge hjem igen, som han betalte en agent for eksempelvis at importere en srilankansk hushjælp. Hende har agenten i øvrigt også plukket for en formue ved at få hende til at betale for den samme rejse," forklarer Mohammad Mayta.

Han er projektleder i den jordanske afdeling af ATUC (*Arab Trade Union Confederation*), der samarbejder med Ulandssekretariatet. Via sit netværk i Ammans

migrantmiljø har han flere gange hjulpet nødstedte migrantarbejdere. Blandt andet sørgede han for, at Sriyani Malkanyha fik sit pas igen:

"Det er kutyme, at en arbejdsgiver inddrager en hushjælps pas for at have en klemme på hende. Får jeg en sag som Sriyani Malkanyhas, giver jeg arbejdsgiveren et valg: at møde op på mit kontor inden 24 timer og aflevere passet eller at komme i medierne. Det plejer at virke. For selv om mishandling af værgeløse migranter hjemme i privaten er udbredt, er ingen vilde med at blive hængt ud i pressen," fortæller Mohammad Mayta.

HVER SEJR TÆLLER

I tilfældet med Sriyani Malkanyha fik han hendes pas dagen efter sit besøg hos hendes tidligere arbejdsgiver. Succesen afføder

“Jeg følte mig ydmyget på alle mulige måder og havde næsten svært ved at se mig selv som et menneske

Sriyani Malkanyha

glæde og et skuldertræk hos Mohammad Mayta: "Det er en dråbe i havet, men enhver sejr tæller."

Han kender til mange sager med udnyttelse af migrantarbejdere på blandt andet fabrikker og byggepladser i Jordan og det øvrige Mellemøsten, men efter hans mening er migranter, der arbejder i private hjem, den mest udsatte gruppe.

ATUC samarbejder med sin sydasiatiske partner SARTUC om at få etableret obligatoriske afrejse- og modtagekurser, hvor migranterne informeres om deres rettigheder.

"Det er et langt og sejt træk, men det skal ikke afholde os fra at kæmpe for en udsat gruppe mennesker, der i forvejen bringer et stort offer ved at forlade deres familier, i flere tilfælde også børn, for at sikre dem økonomisk ved at rejse langt væk til et fremmed land," fastslår Mohammad Mayta.

ET MENNESKE KOSTER 12.000 KRONER

12.000 kr. Så meget blev Sriyani Malkanyha vurderet til at være værd, da hun blev solgt til en jordansk familie i hovedstaden Amman. Sælger var overhovedet for en anden familie i Jordans hovedstad, hvor den 25-årige kvinde fra Sri Lanka var faldet i unåde.

"Jeg følte mig ydmyget på alle mulige måder og havde næsten svært ved at se mig selv som et menneske," fortæller Sriyani Malkanyha.

Mohammed Mayta rådgiver migranter på centeret i Jordan.

HER KAN MIGRANTERNE FÅ HJÆLP

TEKST: HENRIK LOMHOLT RASMUSSEN • FOTO: AYTUNÇ AKAD

Det skal ikke alene være en tryk base for asiatiske migrantarbejderes rettigheder i Mellemøsten. Det skal også være et sted, hvor migranter får viden og mod til selv at kæmpe for deres rettigheder.

Sådan er grundlaget for det nyåbnede Migrantressourcecenter (MRC) i Jordans hovedstad Amman ifølge Mohammad Mayta, leder af MRC-projektet for den regionale fagforening ATUC (*Arab Trade Union Confederation*).

ATUC samarbejder med søsterorganisationen i Sydasiens, SARTUC, om centret, der ligger i et industriområde i hovedstaden Amman:

"Der er migranterne, så der skal vi også være. Ellers kommer de ikke til os. Desuden har vi fået fat i en række ressourcepersoner

fra de forskellige migrantgrupper, der kan lede deres landsmænd til centrene," fortæller Mohammad Mayta.

VÆRRE END SLAVERI

I første omgang retter migrationscentre sig især mod Jordans cirka 50.000 migranter fra Sri Lanka, Nepal og Bangladesh. Det store flertal af migranter fra fattige lande i Asien kommer ofte fra usle kår, er lavt uddannede og vant til at bøj nakken i stærkt hierarkiske samfund. Dertil kommer, at migranter ofte bor isoleret som hushjælp i private hjem eller på lejekaserner tilknyttet fabrikker og byggepladser.

"Det udnytter arbejdsgiverne i en sådan grad, at migrantarbejde til tider kan minde om moderne slaveri. Nej, mere end det, for en slave kan sælges og repræsenterer en vis værdi. En migrant betragtes som en genstand, man bruger. Går den i stykker, smider

man den ud. Det skal vi have stoppet," fastslår Mohammad Mayta og fortsætter:

"Migrationscentret et vigtigt redskab i opgaven med at bremse brud og overgreb på migrantarbejderes rettigheder og sikre dem ordentlige løn- og arbejdsforhold. Vi kæmper især for helt konkrete arbejderrettigheder såsom sikkerhedssko, høreværn, ventilation, lys og pauser på arbejdspladsen," siger Mohammad Mayta.

For ham at se er kampen for fattige migrantarbejdere ikke isoleret til særlige grupper.

"Virkeligheden byder os at udvide vores tjeneste til andre nationaliteter. Blandt dem er kenyanere, ugandere og andre afrikanere, som i stadig større tal søger mod Jordan og det øvrige Mellemøsten. Syriske flygtninge bør også være en målgruppe for MRC," påpeger Mohammad Mayta. 🐦

UDNYTTELSE SKAL STOPPES

TEKST: LENE FRØSLEV • FOTO: RITZAU/SCANPIX

Menneskehandel, salg af børn og ulovlig rekruttering af arbejdere, der udnyttes som billig arbejdskraft, er hverdag i mange fattige lande. Men i Sierra Leone skal der sættes en stopper for den kyniske udnyttelse af migranter og fattige mennesker i den uformelle økonomi. Og her spiller fagbevægelsen en stor rolle i at gennemføre den nationale migrationspolitik, der netop er besluttet i det lille vestafrikanske land.

FAGBEVÆGELSEN VIGTIGSTE PARTNER

"Fagbevægelsen skal sikre, at alle migrantarbejderes rettigheder bliver beskyttet inden for rammerne af den nationale migrationspolitik," siger Emmanuel Kamara, der er projektkoordinator for migration og anstændigt arbejde i landsorganisationen SLLC (*Sierra Leone Labour Congress*). Han understreger, at migration er så stort et problem, at det er nødvendigt for alle orga-

nisationer at forholde sig til det. Som repræsentant for arbejdere i fagbevægelsen er SLLC den bedste partner for regeringen til at finde løsninger til at formindske den ulovlige migration, der berører så mange mennesker, mener Emmanuel Kamara.

Der har de senere år været en stigning i antallet af mennesker fra Sierra Leone, der vil rejse til udlandet for at arbejde. De fleste rejser til nabolande i Vestafrika, men på det seneste er migrationen til Mellemøsten og især Golfstaterne taget til. Her er der generelt store problemer med blandt andet vold og underbetaling af migranter fra bl.a. Afrika.

Derfor er der tre fokuspunkter i Sierraleones migrationspolitik: God administration, beskyttelse af migrantarbejdernes og deres familiers rettigheder og målsætningen om, at migration skal bidrage positivt til landets økonomi.

Det understreges, at det er vigtigt at samarbejde tæt med blandt andet fagbevægelsen og arbejdsgiverorganisationer. Derudover slås det fast, at Sierra Leone bør tilslutte sig alle de internationale konventioner på området – herunder ILO's.

ANSTÆNDIGE JOBS TIL DEM, DER BLIVER

"Men vi skal også sørge for at skaffe et anstændigt arbejdsmiljø for dem, der bliver hjemme. Dermed vil der ikke blive behov for at rejse ud for at arbejde," siger Emmanuel Kamara.

Der er ingen pålidelige tal for, hvor mange mennesker fra Sierra Leone, der arbejder som migranter i andre lande. Men i oplægget til den nationale migrationspolitik anslås det, at det er omkring en million. Der bor knapt seks millioner mennesker i Sierra Leone. 🐦

FN'S MIGRATIONSPAGT STYRKER INTERNATIONAL SOLIDARITET

I Myanmar er migration på godt og ondt en del af den økonomiske og sociale hverdag. Fagbevægelsen har derfor store forhåbninger til FN's pagt om migration.

TEKST: SØREN BJERREGAARD • FOTO: MINZAYAR OO

Global Compact for Safe, Orderly and Regular Migration" skal sikre, at migration foregår under ordnede forhold og dermed forbedre hverdagen for millioner af migranter.

"FN's migrationspagt sigter på at gøre forholdene bedre for arbejdsmigranter, og det er samtidig et område, hvor den internationale fagbevægelse kan gøre en stor forskel. Derfor er migrationspagten en stor mulighed for os," siger Maung Maung, der er præsident for Ulandssekretariatets partnerorganisation i Myanmar, hovedorganisationen CTUM (*Confederation of Trade Unions of Myanmar*).

Migrationspagten blev i slutningen af 2018 vedtaget af 152 lande. Fem lande – herunder USA – stemte imod.

"Den giver en enestående mulighed for standse skadelige myter om migration og give en fælles vision for, hvordan vi får migration til at være en styrke for alle vores nationer," sagde FN's generalsekretær António Guterres.

Han er ikke blind for, at migration kan give politiske spændinger og menneskelige tragedier, men vil med pagten understøtte og understrege de positive effekter:

"Migration giver økonomisk vækst, reducerer ulighed og forbinder forskellige samfund," sagde generalsekretæren.

Pagten er ikke juridisk bindende, og derfor kræver det handling, hvis de gode intentioner skal omsættes til bedre forhold for de millioner af arbejdsmigranter, der forlader deres hjemlande i håbet om en bedre fremtid.

"FN-pagten kan gøre en enorm forskel, men det kræver konkrete tiltag. De mange arbejdere, der migrerer fra Myanmar har brug for støtte i modtagerlandene," lyder det fra Maung Maung. Myanmars regering anslår at 4,3 mio. burmesere bor og arbejder i udlandet.

MODTAGECENTRE DEN DEL AF LØSNINGEN
Ifølge Maung Maung er der brug for modtagecentre, der kan hjælpe med papirarbejde og med at sikre ordentlige forhold for mi-

grantarbejdere. De fleste søger mod Thailand, mens Malaysia modtager næstflest migrantarbejdere fra Myanmar:

"Vi har et migrantcenter, der hjælper migranter i Thailand, og det gør en stor forskel. Men der er brug for flere migrantcentre, og lige nu arbejder vi på at starte et center i Malaysia. Vores samarbejde med fagbevægelsen derovre er allerede godt, og med et migrantcenter, hvor der for eksempel tales burmesisk, kan vi hjælpe de mange arbejdsmigranter, der har problemer med chikane, lønudbetaling, overarbejde eller andet," fortsætter Maung Maung.

Men projektet mangler finansiering:

"Vores eget og en hel masse tilsvarende projekter kan hjælpe migrationspagten til at blive virkelighed. Men det kræver at landene bag pagten frigiver ressourcer, så vi kan komme i gang. Jeg håber de kommer snart," slutter Maung Muaug. ✎

“Migration giver økonomisk vækst, reducerer ulighed og forbinder forskellige samfund

Maung Maung

Præsidenten for Myanmars hovedorganisation, Maung Maung, håber at kunne gøre mere for de burmesiske migrantarbejdere i fremtiden.

VENEZUELAS KRISE RYSTER NABOLANDET

Krisen i Venezuela har stor indflydelse på Colombias arbejdsmarked. Tusindvis af desperate migranter fra Venezuela underbyder colombianske arbejdere.

TEKST & FOTO: EMIL BIRK & RITZAU/SCANPIX

I Colombia falder lønningerne mens mange mister deres job, og erstattes af venezuelanske migrantarbejdere.

Den stigende politiske og økonomiske krise i Venezuela har medført, at næsten en million venezuelanere nu opholder sig i Colombia. Her tager de hvad de kan finde af arbejde og tigger eller prostituerer sig for at skaffe mad, vand, medicin og andre fornødenheder til deres familier.

I grænsebyen Cúcuta i Norte de Santander krydser 45.000 mennesker grænsen hver dag, nogle for at arbejde og tage hjem igen samme dag, nogle for at blive i Colombia eller for at rejse til nabolandene Ecuador, Bolivia eller Peru.

"Arbejdsløsheden stiger for colombianerne i området. Venezuelanerne arbejder for cirka 40 procent af minimumslønnen, og børn og unge fra Venezuela sælger frugt og grønt i gaderne, pudser bilvinduer eller

prostituerer sig. De lever under elendige forhold og sover under åben himmel i lejre rundt omkring i byen, og regeringen har ikke ressourcer til at hjælpe dem," fortæller Martín Cruz Gonzales, formand for hovedorganisationen CUT (*Central Unitaria de Trabajadores*) i Cúcuta, Norte de Santander.

Han forklarer, at Norte de Santander er en hårdt prøvet region i Colombia. Ud over migrationen er området plaget af paramilitære grupper, narkokarteller og forfølgelser af faglige ledere – selv har han overlevet to attentatforsøg. I det ene blev hans bodyguard skudt i armen og brystet.

Martín Cruz Gonzales er derfor glad for, at CUT og Ulandssekretariatet sammen har udviklet et projekt, der skal støtte lokale fagforeninger i at organisere migrantarbejdere, rapportere trusler mod faglige ledere og flytte dem og deres familier til et sikkert sted, hvis de frygter for deres liv.

For eksempel lærer fagforeningsledere ikke at tage samme vej på arbejde to dage i træk, håndtere trusler og rapportere dem korrekt til myndighederne samt underrette menneskerettighedsorganisationer.

Han understreger, at det er vigtigt at være solidarisk med de venezuelanske migranter, selvom kriminaliteten, prostitutionen og gadehandlen stiger, mens lønningerne falder: "Det er en økonomisk og humanitær katastrofe, som de ikke selv er skyld i, og vi bliver nødt til at hjælpe vores naboer i denne svære tid."

Men det er også svært at organisere migrantarbejderne, da de fleste bor i Venezuela og krydser grænsen hver dag for at arbejde og handle.

Arbejdsløsheden i området ligger på 18,7 procent, hvor gennemsnittet for landet er 10,8. Dertil kommer et stort sortbørsmarked, hvilket undergraver det lokale handelsliv. 🚩

Martín Cruz Gonzales
Formand for
hovedorganisationen CUT
(Central Unitaria de
Trabajadores)

FAKTA

Venezuela er rigt på olie. Alligevel er den økonomiske politik slået fejl, og siden januar 2019 har landet været i en politisk krise om magten. Colombia har omsider sluttet fred med oprørsbevægelsen FARC og prøver nu at genrejse sig økonomisk efter 50 års borgerkrig.

Colombia

Venezuela

Sri Ram fra Nepal håber på snart at komme til Mellem-østen for at arbejde. Han vil være en af de 146 millioner mennesker på verdensplan, der arbejder udenlands for at forsørge sin familie.

FOTO: NIRANJAN SHRESTHA

ULANDSEKRETARIATET
DANISH TRADE UNION DEVELOPMENT AGENCY